

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Marie Turkové a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Ů. Z.**, zastoupený JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem v Praze 2, Wenzigova 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2008, č. j. 48 Az 73/2008 – 10,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátce JUDr. Ireně Slavíkové **se určuje** částkou 8568 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2008, č. j. OAM-217/LE-07-K02-2008, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Toto rozhodnutí žalobce převzal dne 8. 4. 2008.

Žalobce brojil proti tomuto rozhodnutí žalobou u Krajského soudu v Praze podanou k poštovní přepravě dne 24. 4. 2008, ve které žalobce napadl rozhodnutí žalovaného v plném rozsahu a požádal rovněž o ustanovení advokáta.

Usnesením ze dne 29. 4. 2008 krajský soud žalobu odmítl pro opožděnost a zároveň ustanovil žalobci advokáta (lze dovodit, že pro řízení o kasační stížnosti). Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 8. 4. 2008 a 15denní lhůta tedy marně uplynula dne 23. 4. 2008 (což byla středa). Žaloba podaná k poštovní přepravě dne 24. 4. 2008 tak byla podána opožděně.

Žalobce (stěžovatel) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť namítá, že mu rozhodnutí žalovaného nebylo dne 8. 4. 2008 řádně doručeno a tudíž nemohla začít běžet ani lhůta pro podání žaloby. Ve správním spise totiž dle stěžovatele chybí řádný doklad, že by dne 8. 4. 2008 bylo rozhodnutí žalovaného

skutečně převzato stěžovatelem, neboť protokol o předání rozhodnutí obsahuje pouze podpis, který zcela zjevně neodpovídá podpisu stěžovatele uvedenému na žalobě. Dále stěžovatel tvrdí, že nerozumí českému jazyku a jelikož rozhodnutí bylo vyhotoveno pouze v českém jazyce, nemohl pochopit jeho obsah ani poučení o lhůtě o podání opravného prostředku.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstataci přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud neshledává v kasační stížnosti relevantní argumenty svědčící pro její přijatelnost.

Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. V daném případě je z výše uvedených okolností zřejmé, že žalobce podal žalobu po uplynutí uvedené lhůty, tedy opožděně. Námitka stěžovatele, že mu rozhodnutí nebylo dne 8. 4. 2008 řádně doručeno je nedůvodná, neboť ze správního spisu jasně vyplývá, že stěžovatel podepsal dne 8. 4. 2008 „Protokol o předání rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR“, a to za přítomnosti tlumočnicka. Vlastnoruční nečitelný podpis stěžovatele na uvedeném dokumentu plně odpovídá jeho podpisu na žalobě stejně jako jeho podpisu na dalších listinách, které jsou součástí správního spisu. Tentýž den podepsal stěžovatel i „Doplňek k poučení o předání rozhodnutí v přijímacím středisku“, ve kterém byl poučen o lhůtě k podání žaloby i o místně příslušném soudu, k němuž má žalobu případně podat (a to opět za přítomnosti tlumočnicka). Nezbyvá než uzavřít, že stěžovateli bylo rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s § 24a zákona o azylu řádně doručeno dne 8. 4. 2008 a dnem následujícím počala stěžovateli běžet 15 denní lhůta pro podání žaloby (§ 40 odst. 1 s. ř. s.).

Lze tedy shrnout, že krajský soud postupoval v dané věci zcela v souladu s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jestliže žalobu jako opožděnou odmítl, a tudíž se nedopustil žádného pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném usnesení neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., z nichž vyplývá, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven krajským soudem zástupce z řad advokátů; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyní stěžovatele byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8568 Kč [tři úkony právní služby za 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 9. 2006, dále tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu a DPH ve výši 19%, tj. 1368 Kč, celkem tedy 8568 Kč]. Nejvyšší správní soud neuznal za samostatný úkon právní služby nahlížení a studium spisu, které advokátka rovněž uplatňovala. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil např. v usnesení ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 Azs 33/2008 - 40, www.nssoud.cz, tuto činnost ustanoveného advokáta je třeba obecně považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 citované vyhlášky. Výjimečné okolnosti, pro něž Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 18. 8. 2005, č. j. 6 Azs 523/2004 - 61, www.nssoud.cz, samostatnou odměnu za nahlížení do spisu přiznal, Nejvyšší správní soud v předmětné věci neshledal, a to i z toho důvodu, že v dané věci advokátka nedoložila a ani netvrdila, že by se uskutečnila první porada s jejím klientem, která je dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu v zásadě nezbytnou součástí úkonu spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení ustanoveným advokátem. V pouhém doručení rozhodnutí soudu o ustanovení zástupce advokátovi převzetí a příprava zastoupení spočívat nemůže. V dané věci je tedy nahlížení a studium spisu možné považovat nanejvýš za činnost nahrazující první poradu s klientem, která je tedy součástí úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2009

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu